

ЗАЩО ЩУРЧЕТО ХОДИ НЕОЖЕНЕНО

Тръгнало Щурчето шуричкото съ една малка орѣхова гждулка по Божия свѣтъ да ниже пѣсни на чернитѣ бубулечки. Девѣт години ходило по нивята и се катерило по крушитѣ. Като засвири, медениятъ гласъ на жичката да се чуе далеко по широкото поле. Омаяло де що бубулечка има. Веднѣжъ, както свирѣло

ржченица, кацнало на единъ клонъ, откъснало се копчето на елечето му и паднало. И нали никой не взелъ да го пришие, докривѣло на малкото гждуларче, напълнили се очитѣ му. И решило Щурчето, гждуларчето, да се ожени, една работна невѣста да си намѣри и тя да му пришие копчето. Окачило гждулката си на крушата и отишло при кладенчето да чака. Седнало на единъ бѣлъ камъкъ. И когато вечерята звездитѣ се потопили въ бистрото кладенче, хлопнали котли хубавитѣ бубулечки, дошли за вода. Гледало ги то, изглеждало ги и си харесало най-черната. То я погледнало въ очитѣ и тя него въ очитѣ, то се засмѣло и тя поронила смѣхъ като бисеръ. Тогава Щурчето ѝ взело китката отъ челото и спустнало майчиния си пръстенъ въ предния котелъ.

Станало и тръгнало да обади на майка си, че си е избрало едно момиче за невѣста.

Като вървѣло по пѣтя къмъ родното село, срещнала го една гарга съ черни катранени криле.

— Кжде бързашъ?

— Сватба ще вдигамъ.

— За кого?

— За бубулечката, дето живѣе подъ бѣлия камъкъ при кладенчето.